నకిలీ భర్తలు!

ఏ. వీ. మోహన్రావ్

విమానంలోనుండి దిగాడు ఆనంద్.

జనం దూరంగా నిలుచుని, పూలగుత్తులు గాలిలో వూపుతూండటం కనుపించింది. దాదాపు అతనితో వచ్చిన ప్రతి ప్రయాణీకుడి కోసం ఎవరో ఒకరు వచ్చి వుండవచ్చుననిపించింది.

కానీ ఆనంద్ కోసం మాత్రం ఎవ్వరూ రారు. అలా ఎవరైనా వచ్చి వుంటే వాళ్ళు హితులుగానీ, స్నేహితులుగాగానీ ఐవుండటానికి వీల్లేదు. శత్రువులయితేనే అతని కోసం వస్తారు.

ఆనంద్ కేంద్రప్రభుత్వపు రహస్యపు గూఢచారి దళంలో పని చేస్తున్న మనిషి. అతనికి దాదాపు అప్పగించే పనులన్నీ అనితర సాధ్యమైనవి. అందులో ప్రాణాపాయంపాలు హెచ్చు. ఇంతదాకా ప్రాణాలు మాత్రం పోగొట్టుకోకుండా, చిన్న చిన్న దెబ్బలు, పెద్ద పెద్ద గాయాలతో మాత్రం బైటపడ్డాడు.

ఈమారు అతనికి అప్పగించపడ్డ పని అంత కష్టమైంది కాదు. మద్రాసులో వున్న సి. బి. ఐ. డైరక్టరువద్ద సెక్రెటరీగా పని చేస్తున్న 'రాణి' మనదేశ రహస్య సమాచారాన్ని ఇతరదేశాలకు, దేశంలో అరాచకం సృష్టించే కొన్ని వర్గాలకు అందజేస్తున్నదన్న అనుమానంతో, ఆమెను నిఘావేసి పట్టుకొనేందుకు నియమించారు. ఆ పనిమీదే మద్రాసు వచ్చాడిప్పుడు. తన్ను రక్షించుకుంటూ ఆమె డైరెక్టర్ కుమార్‌ని అభ్యర్థించింది.

విమానాశ్రయంలో జనాన్ని తప్పించుకుని బైట కొచ్చాడు ఆనంద్. టాక్సీని పిలిచి ఎక్కి కూర్చున్నాడు.

"ఎంత దూరం?" ఎక్కడికి పోవాలని అడిగాడు ఆరవంలో డ్రైవరు.

"హోటల్ డైమండ్!" అని సిగరెట్ వెలిగించుకుని కూర్చున్నాడు ఆనంద్.

నున్నటి తారు రోడ్డుమీద మెల్లిగా జారిపోతున్నది టాక్సీ. కిటికీలోంచి చల్లగా వస్తున్న గాలినీ, సిగరెట్ పొగను పీలుస్తూ వెనక్కి వాలి కూర్చున్నాడు.

"ఎమరాల్డ్ బాగుంటుంది" అన్నాడు టాక్సీ డ్రైవర్.

"డైమండ్‌లో రిజర్వేషనుంది నాకు. అయినా అది అంత బాగుంటుందా?" అడిగాడు ఆనంద్.

"చాలా బాగుంటుంది. ఒంటరిగా వచ్చారు. సూట్ కేసును కూడా తీసుకురాలేదు మీరు. అక్కడ అన్నీ దొరుకుతాయి."

"అందమైన అమ్మాయిలు దొరుకుతారా?"

"అసలు దొరికేది అక్కడే! మిగిలిన హోటళ్ళలో నకిలీ సరుకు దొరుకుతుంది."

ఆనంద్ అరనిమిషం తనలో తనే ఆలోచించు కున్నాడు.

రాణి గురించి తెలుసుకొన్న వివరాలొకసారు మెదడు లోనే నెమరు వేసుకున్నాడు. ఆమెకు పెళ్ళయింది. భర్తను వదిలేసింది. కానీ విడాకులు తీసుకోలేదు. అతను ప్రయత్నించినా ఆమె యివ్వలేదు.

ఆమె భర్త పశ్చిమాశియాలో ఏదో దేశంలో పని చేస్తున్నాడు. అతను నెల నెలా ఆమెకు డబ్బు పంపుతున్నాడు. ఆ డబ్బూ, ఇక్కడొచ్చే జీతం రెండూ కలుపుకుని, చిన్నసైజు రాకుమారిలా జీవిస్తుంది రాణి. ఇది అందరికీ ఆమె చెప్పుకుంటున్న కథ.

కానీ ప్రభుత్వానికి ఆమె మనదేశ రహస్యాలు ఎవరికో అమ్మి, ఆ డబ్బుతో విలాసంగా జీవిస్తోందనిపిస్తున్నది. దాని అంతును తేల్చేందుకే అతన్ని పంపారిప్పుడు.

"ఎమరాల్డుకు పోనిమ్మంటారా?" అడిగాడు డ్రైవర్.

"పోనీ!" అన్నాడు ఆనంద్.

మరో పది నిముషాల్లో కారు ఆరంతస్థుల అందమైన భవనపు పోర్టికోలో ఆగింది. డ్రైవరు దిగి రిసెప్షనులోకి వెళ్ళి రెండు నిముషాలు మాట్లాడి వచ్చాడు.

"రూం ఖాళీ వుంది వెళ్ళండి" అన్నాడు డ్రైవరు.

ఆనంద్ డ్రైవరుకు ఇవ్వవలసిందానికన్నా పది రూపాయి లెక్కువిచ్చి పంపాడు.

ఆరొందలా ఇరవై మూడో నెంబరు గది తాళం తీసుకుని, లిఫ్టు ఎక్కి ఆరో అంతస్థు చేరుకుని గది తలుపు తెరచి లోనికి వెళ్ళి మూశాడు. వెనకవైపునుండి రెండు బలమైన చేతులు అతని మెడను పట్టుకుని నులిమేందుకు ప్రయత్నించసాగాయి.

ఆనంద్ వూపిరి బిగించి దమ్ములాగి, ముందున్న తలుపును ఆసరాగా చేసుకుని వెనక్కు బలంగా తోశాడు. మెడపైని పట్టు తప్పటంతోపాటు 'ధన్' మన్న శబ్దం వినిపించింది.

గిరుక్కున వెనక్కి తిరిగి చూశాడు. నేలపైన వెల్లకిలా పడున్న లావుపాటి వ్యక్తి కనుపించాడు.

అరక్షణమున్నా ఆలస్యం కాకుండా, బూటు కాలితో అతని మొహంమీద తన్నాడు. రబ్బరుసోల్ క్రింద పడున్న మనిషి ముక్కుకు తగిలి, రక్తం కారటంతో పాటు తల వ్రేలాడిపోయింది.

లైటు వేశాడు. ఆ మనిషి స్పృహతప్పి పడిపోయి వుండటంతో వంగి మోకాళ్ళపైన కూర్చుని, అతని జేబులన్నీ వెతికాడు. అతని దగ్గరొక పొడవాటి కత్తి, చిన్న రివాల్వరు దొరికాయి. ఆ రెండూ తీసి జేబులో వేసుకున్నాడు.

బాత్ రూమ్‌కు వెళ్ళి చల్లటి నీళ్ళలో మొహం కడుక్కుని గదిలోకి వచ్చాడు. ఆ వ్యక్తికి స్పృహ రాలేదు.

ఆనంద్‌కు తనరాక, అవతలి పార్టీకి తెలిసిపోయిందన్న విషయం అర్థమైంది. ఇక్కడికి అతను వస్తున్నట్లు, ఢిల్లీలో వున్న డైరక్టర్ జనరల్ కుమార్‌కు, మద్రాసులో వున్న డైరక్టరుకూ తప్ప మరెవరికీ తెలియదు. అలాంటప్పుడు ఈ సంఘటన ఎలా జరిగి వుంటుందని వూహించసాగాడు.

అక్కడ వుండటం అంత క్షేమం కాదనిపించింది. టెలిఫోన్ వైరుతెంచి, ఆ మనిషి కాళ్ళూ, చేతులూ కట్టేసి గదిలోంచి బైటపడ్డాడు.

వేగంగా క్రిందకు దిగి, రిసెప్షను ముందుకు వెళ్ళి

అంతకు ముందు తనకు గది నెంబరు చెప్పిన మనిషిని పలకరించి "నేనిందాక టాక్సీలో వచ్చాను. ఆ డ్రైవరే రూం విషయం మాట్లాడాడు. అతని పేరు తెలుసా?" అడిగాడు.

"తెలీదు! ఏం అవసరమా?" అడిగాడు రిసెప్షనులో వున్న వ్యక్తి.

"టాక్సీలో నా పర్సు పడిపోయింది. అందులో చాలా ముఖ్యమైన కాగితాలున్నాయి" అన్నాడు ఆనంద్.

"అలాగా? అయితే ఒకక్షణం కూర్చోండి. గేటు దగ్గరున్న గూర్ఖాకు తెలిసివుంటుంది కనుక్కొని చెప్తాను" అన్నాడతను.

ఆనంద్ సోఫాలో జేరబడ్డాడు.

రెండు నిముషాల తర్వాత ఆనంద్‌ను పిలిచాడు రిసెప్షనులోని వ్యక్తి. ఆనంద్ లేచి అతనివద్దకు వెళ్ళాడు.

"అదృష్టవంతులు. అతని పేరు అల్లాడిన్. టాక్సీ నెంబరు ఎం. ఎస్. వై. నాలుగువేలా ఆరొందలా నలభై ఆరు. అతనుండేది ఆళ్వారుపేటలోని పాయస్‌రోడ్‌లోని నలభయ్యారో నెంబరు ఇంట్లో" అని చెప్పాడు.

"థాంక్స్! నాకరించి చాలా శ్రమపడ్డారు" అంటూ జేబులోంచి పదిరూపాయల నోటుతీసి టేబుల్‌పైన పెట్టాడు.

"ఇందులో శ్రమేంలేదు!" అంటూ నోటందుకుని, "మీ పర్సు పోయిందన్నారు" అన్నాడు నోటుకేసి చూస్తూ.

"అందులో డబ్బుపెట్టడం నాకలవాటులేదు" అంటూ అక్కణ్ణించి వెనక్కి తిరిగి గేటువేపు నడిచాడు.

2

'సింపుల్ అపార్ట్‌మెంట్స్' అనే బోర్డు వున్న గేటు ముందాగాడు ఆనంద్.

గంట పదకొండు కావస్తోంది.

ఆరంతస్తుల పెద్దభవనం అది. అందులో మూడో అంతస్తులో వున్న ముప్పయ్యొనిమిదవ నెంబరు ఫ్లాట్‌లో వుంటోంది రాణి.

కాంపౌండులోకి ప్రవేశించాడు. తిన్నగా మెట్లెక్కి వెళ్ళాడు మూడో అంతస్తుకి.

రాణి ఫ్లాట్ ముందు ఆగి చూశాడు. ఫ్లష్‌డోరుకు పై భాగాన కాలింగ్ బెల్ వుంది. దాన్ని నొక్కాడు.

రెండుక్షణాల తర్వాత తలుపు కొద్దిగా తెరచుకుంది.

"ఎవరు నువ్వు?" అడిగింది అవతలున్న రాణి.

ఆమె తలంతా చెదరివుండటం గమనించాడు ఆనంద్. వేసుకున్న సన్నటి నైట్ గౌన్‌లోనుండి, తెల్లటి బ్రాసరీ స్పష్టంగా కనుపించసాగింది. దాని వెనుక నున్న ఎత్తుల అందాల్ని, కొలతల్ని ఊహించుకుంటూ నిరుత్తరుడై నిలుచున్నాడు.

"నిన్నే! ఎవరునువ్వు? ఎవరు కావాలి?" అడిగింది రాణి విసుగ్గా.

"నా పేరు ఆనంద్. హెడ్‌క్వార్టర్సునుండి వచ్చాను. నీవు కోరిన రక్షణ నీకు కల్పించవలసిందిగా నన్నాదేశించారు" అన్నాడు ఆనంద్.

"అందుకు ఋజువు?"

పాంటుజేబులోనుండి తన ఐడెంటిటీ కార్డుతీసిచ్చాడు ఆనంద్. రాణి దాన్నందుకుని పరిశీలనగాచూసి తలుపు

బార్లా తెరిచింది. ఆనంద్ లోనికి వెళ్ళగానే తలుపు మూసింది.

హాల్లోనున్న సోఫాల్లో కూర్చున్నారిద్దరు.

“చాలా బాగుంది?” అన్నాడు ఆనంద్.

“ఏమిటి?

“నీయిల్లు.”

“అదా? అద్దెకొంప!”

“అసలు విషయానికొద్దాం! నీ సమస్య నాకు వివరంగా చెప్పూ?”

“నీకెంతవరకు తెలుసు?” అంది రాణి.

“నిన్నెవరో బెదిరించి రహస్యాలు సేకరిస్తున్నారనీ, వాళ్ళనుంచి రక్షింపమనీ నువ్వు అభ్యర్థించినట్లు మాత్రం తెలుసు. అంతకన్నా మరింకేమీ తెలియదు” అన్నాడు ఆనంద్.

“నేనింతకు ముందు అహమ్మదాబాద్‌లో పని చేసే దాన్ని. ఇక్కడకొచ్చి సంవత్సరమయింది.

ప్రతి శనివారం రాత్రి ఈగల్ బార్‌కు వెళ్లేదాన్ని. అక్కడ నాకొక వ్యక్తి పరిచయమయ్యాడు. అతను డబ్బును నీళ్ళలా ఖర్చుపెట్టేవాడు. అతన్ని చూస్తే అక్కడున్న వాళ్ళంతా ఎంతో విధేయతతో వుండేవాళ్ళు.

అతనే నన్ను పరిచయం చేసుకున్నాడు. మా ఇద్దరికీ కొంత స్నేహం కలిసింది. కలిసినపుడల్లా మంచి మంచి ఫారిన్ వస్తువులు తెచ్చి బహుమానంగా యిచ్చేవాడు. మాటల్లోకి దించి, ఏవేవో అడిగేవాడు. కాస్త విస్కీ

పుచ్చుకున్నాక ఏం మాట్లాడేదాన్నో నాకే తెలీకుండా పోయేది. మారుసటి దఫా కలిసినపుడు, నేనే చెప్పాను అంటూ, కొన్ని రహస్యమయిన విషయాలు తనకు తెలిసినట్లు, వివరించేవాడు. ఆ తర్వాత అతనేవేవో వివరాలడిగి, మరువారం కలసినపుడు, ఇవ్వమనేవాడు.

రెండుమూడు సార్లు వీలుకాదన్నాను. అయితే అంతకి ముందు నేను తనకి చెప్పిన వివరాలు, నాపై అధికారులకి చెప్తానని బెదిరించేవాడు. నాకిటూ పాలుపోక, అతను అడిగిన సమాచారం సేకరించి ఇచ్చేదాన్ని.

ఇంతకు ముందుదాకా అతనడిగిన విషయాలన్నీ, చాలా మామూలుగా వుండేవి. ఈమధ్య చాలా రహస్యమయినవి, దేశరక్షణకు సంబంధించినవి అడగడం మొదలు పెట్టాడు.'' అంటూ ఆగింది రాణి.

ఆనంద్ సిగరెట్ తీసి వెలిగించుకొని, ''ఎలాంటి విషయాలడిగేవాడు. తెలియాలి నాకు. ఉదాహరణకు ఒకట్రెండు చెప్పు'' అన్నాడు.

''తూర్పుతీరంలో స్మగ్లింగ్ అరికట్టేందుకు యెంతమంది అధికారులు పనిచేస్తున్నారని అడిగాడు ఒకసారి. ఇంకోమారు, ఎన్ని మోటారు లాంచీలు వున్నాయని అడిగాడు'' అంది.

''ఈమధ్య అడుగుతున్న విషయాలేమిటి?''

''మద్రాసుకు దగ్గరలోవున్న ఆటమిక్ రియాక్టర్ దగ్గర పనిచేసే రక్షణ దళంకోసం ఎన్నిజతల బూట్లుకొంటారు? తూర్పుతీరంలో ఎన్ని సబ్ మెరైన్‌లు తిరుగుతున్నాయి. వాటిల్లోవుండే ఆయుధాలేమిటి? మొదలయినవి?'' అంది రాణి.

"ఇదంతా ఆర్మీకి సంబంధించిన విషయం కదా? నీకు ఎలా తెలుస్తుంది?" అడిగాడు ఆనంద్ అర్థంగానట్లు.

"దక్షిణప్రాంతంలో ఆర్మీ ఇంటలిజెన్స్ కూడా మేము చూస్తోన్నాము. అందుకే ఇక్కడి డైరెక్టరు ఆర్మీనుంచి తీసుకోబడ్డాడు." అంది రాణి.

"అలాగా? అయితే ఈ సమాచారం అందజేశావా?"

"లేదు."

"ఎందుకని?"

"ఇష్టంలేక."

"నిన్ను రక్షించమని హెడ్ క్వార్టర్సుకు అడగడం అన్నా, మీ డైరెక్టరుకు చెపితే సరిపోయేది గదా?" కడిగాడు ఆనంద్.

"అతన్ని నమ్మలేకపోయాను."

"ఐసీ. నిన్ను ఇప్పుడు వాళ్ళేమని బెదిరిస్తున్నారు?"

"వాళ్ళడిగిన సమాచారం అందించకపోతే, నేను మరో పురుషుడితో కులుకుతున్నట్లు నిరూపించే ఫోటోలు నా భర్తకు పంపుతామంటున్నాడు."

"అంతేనా?" త్రోసివేసినట్లన్నాడు ఆనంద్.

"ఆ ఫోటోలు సాకుగా, అతను నానుండి విడాకులు సులభంగా పంపుతాడు. అతను నెలనెలా పంపుతున్న డబ్బురాదు. అదిరాకంటే నాపని ఖాళీ."

"అయితే ఇప్పుడేం చేద్దామంటావ్?" అడిగాడు ఆనంద్.

"నువ్వే ఆలోచించు."

"అందుకు టయిమ్ కావాలి. నీకభ్యంతరం లేకుంటే

ఈ రాత్రికిక్కడ సోఫాలో పడుకుంటాను. నువ్వు నీ గదిలో పడుకుని గడియపెట్టుకో!" అన్నాడు ఆనంద్.

"తెల్లారాక నువ్వెవరని అందరూ అడిగితే..."

"అలాంటి అవసరం రాకముందే లేచి వెళతాను. సరేనా?" అన్నాడు ఆనంద్.

"సరే" అంది రాణి. లేచి బెడ్రూంలోకి వెళ్ళిపోయింది. ఆమె నడకకు నలిగిపోయిన పిరుదులు అందమయిన నృత్యభంగిమల్ని అభినయిస్తూంటేచూచి చిత్తయిపోయాడు ఆనంద్. రాణిలో అందం, ఆకర్షణ, దాన్ని ప్రదర్శించడంలో చాతుర్యం అన్నీ వున్నాయనిపించింది.

లైట్ ఆఫ్ చేసి తనుకూడా సోఫాలో నడుంవాల్చాడు.

3

ఎక్కడో దూరంగా 'గణగణ' మంటూ అలారం మ్రోగిన శబ్దం కావటంతో ఆనంద్ లేచి కూర్చున్నాడు. హాల్లో లైట్లు వెలుగుతున్నాయి. కాఫీకప్పుతో ప్రత్యక్షమైంది రాణి.

"బాగా నిద్రపట్టిందా?" అడిగింది రాణి కప్పు అందిస్తూ.

"ఆఁ!" కప్పు అందుకున్నాడు.

"నీకోసం త్వరగా నిద్రలేచాను." అంది రాణి.

"థాంక్స్!"

"ఏమాలోచించావ్?"

"నీ భర్తను ఇక్కడ ఎవరికన్నా తెలుసా?"

"తెలీదు!"

"అయితే ఒకపని చేద్దాం. నేను నీ భర్తగా నటిస్తాను. ఈ దినమే నేను ఇండియాకు వచ్చానని అందరికీ చెప్పు" అన్నాడు ఆనంద్.

"దానివల్ల ప్రయోజనం వుంటుందా?" అనుమానంగా అడిగింది రాణి.

"నువ్వు వాళ్ళడిగిన సమాచారం దొరకలేదని చెప్పు. వెంటనే వాళ్ళునన్ను కలుసుకునేందుకు ప్రయత్నిస్తారు. దాంతో వాళ్ళకూ, నాకూ ప్రత్యక్ష సంబంధం ఏర్పడుతుంది.అప్పుడు సులభంగా వాళ్ళను పట్టుకోగలుగుతాను. ఏమంటావ్?" అడిగాడు ఆనంద్.

"పథకం బాగానేవుంది" అంది రాణి.

"అయితే నేనువెళ్తాను" అన్నాడు ఆనంద్ కప్పు క్రింద పెట్టి.

"మనం ఎక్కడ కలుసుకుందాం?"

"సాయంత్రం ఐదుగంటలకు సెంట్రల్ స్టేషన్ కురా. నేను బొంబాయినుండి వచ్చిన ఎక్స్‌ప్రెస్‌లో వస్తున్నట్లు మీ ఫ్రెండ్స్‌కూ, డైరెక్టరుకూ చెప్పు. అక్కణ్నించి ఇద్దరం ఇల్లుచేరుదాం. కాపురం ప్రారంభిద్దాం" అన్నాడు ఆనంద్.

"ఇల్లు చేరటంవరకే! కాపురం సంగతి అలావుంచేయ్" అంది రాణి సీరియస్‌గా.

4

చీకటి దట్టంగా వుంది.

ఆనంద్ తనకు కావలసిన నెంబరు ఇల్లు వెతుక్కుంటూ వెళ్ళాడు. వీధిచివర్న పాడుబడ్డ పెద్ద ఇల్లది. ఇంటిముందు పెద్ద వేపచెట్టు కనిపించింది.

మెల్లిగా కాంపౌండ్‌లోకి ప్రవేశించాడు. ఎక్కడా దీపాలు వెలుగుతున్నట్లు కనిపించలేదు.

బిల్డింగ్ నానుకొని, పక్కమంచం వేసుకొని పడుకున్న వ్యక్తి కదలకుండానే "ఎవరది?" అన్నాడు గద్దిస్తున్నట్లు.

"టాక్సీడ్రైవర్ అలాడిన్ ఇక్కడేనా వుండేది?" అడిగాడు ఆనంద్.

"పేరు తెలీదు. ఆ వెనుక వేపు ఎవరో వుంటున్నారు. వెళ్ళి అడగండి" అన్నాడు మంచంపైన పొర్లి పడుకుంటూ.

ఆనంద్ ఇంటి ప్రక్కగా వెనక వేపుకి నడచివెళ్ళాడు. సన్నగా వెలుగుతున్న లాంతరు మధ్య పెట్టుకుని చుట్టూ చేరి పేకాట ఆడుతున్న నలుగురు మనుషులు కనుపించారు.

"అలాడిన్!" పిలిచాడు ఆనంద్ ఆ నలుగురిలో అతను కూడా వున్నాడేమోననుకుంటూ.

పేకలు వున్నపళాన పారేసి నలుగురూ లేచి నిలుచున్నారు. క్షణంలో ఆనంద్‌ని చుట్టుముట్టారు.

"అలాడిన్ కోసం వచ్చావా?"

"వాడితో ఏం పని?"

"వాడ్ని ముందే తెలుసా?"

"వాడ్ని చూపించమంటావా?"

నలుగురూ నవ్వుతూ నాలుగు ప్రశ్నలు వేశారు. ఆనంద్‌కు అక్కడి వాతావరణం అర్థమైంది.

"నీ అంతు చూసేందుకు మేము రాత్రినుండి ఇక్కడే కాపలా కాస్తున్నాం. ఇంక రావేమోననుకున్నాం. వచ్చావ్. మా పని సులభం చేశావ్!" అన్నాడు అందులో ఒకతను.

"నువ్వెవరు? ఈ పూరింగుకొచ్చావ్?" గద్దిస్తూ అడిగాడు ఒకతను. రెండోతను వెనుకనుండి చొక్కా కాలరు పట్టుకున్నాడు.

ముందున్న ఇద్దర్నీ రెండు కాళ్ళతో ఎగనితన్ని, వెనుక నున్నవాళ్ళ మెడలు పట్టుకున్నాడు ఆనంద్.

మెరుపు దాడిలాటి అతని తాకిడికి తట్టుకోలేక పోయారు. నలుగుర్నీ కలేసి, కాళ్ళతో, చేతుల్తో చావ గొట్టాడు.

ముగ్గురు పలాయనం చిత్తగించారు. నాలుగోవాడు ప్రయత్నించాడు. కానీ వెళ్ళలేకపోయాడు.

అతన్ని ఇంట్లోకి తోసుకెళ్ళి, రివాల్వరు గుండెల కెదురుగా పెట్టి పట్టుకుని, "నన్ను చంపమని నిన్ను పురమాయించిందెవరు? చెప్పు!" గద్దించాడు ఆనంద్.

"నాకు తెలీదు!" అన్నాడతను.

"నీకు తెలీకుండానే ఇక్కడికెందు కొచ్చావ్? నా కోసం ఎందుకు కాపలా కాస్తున్నావ్? మీ నాయకు డెవరో చెప్తే నిన్ను ప్రాణాలతో వదుల్తాను. చెప్పు. పది అంకెలు లెఖ్క పెడతాను. ఆలోగా చెప్పాలి. లేకుంటే ఇందులోని ఆరుగుండ్లు, సరసరమని దూసుకొచ్చి నీ గుండెల్ని కాల్చివేస్తాయి" అన్నాడు ఆనంద్.

"నిజంగా నాకు తెలీదు. ఎమరాల్డ్ హోటల్ మేనేజరు ఇక్కడికి అలాడిన్ కోసం వెతుక్కుంటూ వచ్చే మనిషిని చంపితే పదివేలిస్తానన్నాడు. అందులో ఐదువేలు అడ్వాన్స్‌గా ఇచ్చాడు. అందుకే వచ్చాను" అన్నాడతను.

"అయితే వెళ్ళిపో! నా కెప్పుడూ ఎదురు రాకు!" అంటూ అక్కడ్నించి బయలుదేరి వచ్చేశాడు ఆనంద్.

5

మద్రాసు సెంట్రల్ స్టేషన్ హడావిడిగా వుంది.

ఒక స్టాల్ వద్ద నిలుచుని రాణి కోసం చూడ సాగాడు ఆనంద్. బొంబాయి ఎక్స్ప్రెస్ వచ్చి అప్పటికి పదినిముషాలయింది. ఇంత ఆలస్యం కావటానికి కారణ మేమిటని ఆలోచించసాగాడు.

"హలో!" అంటూ వెనకనుండి ఎవరో పలకరించి నట్టయి వెనక్కు తిరిగి చూశాడు. రాణి కనుపించింది.

ఎర్రటి షిఫాను చీర, అదే రంగు జాకెట్ వేసుకుంది. టొమేటో రెడ్ లిప్ స్టిక్ పెదాలకు పులుముకుంది. కాళ్ళ కున్న చెప్పులూ; చేతిలో వున్న బ్యాగ్ కూడా ఎర్ర రంగులో వున్నాయి.

"హల్లో! వెళ్దామా?" అన్నాడు ఆనంద్.

"ఆఁ!" అంది రాణి.

"చాలా రోజుల తర్వాత భర్తను కలుసుకున్న భార్య అందులోనూ మోడర్న్ వైఫ్ ఇలానే స్వాగతం చెబు తుందా?" అడిగాడు ఆనంద్.

"ఇంకెలా చెపుతుంది?"

"ఆతృతగా కౌగలించుకుని, భర్త శరీరానికి అల్లుకు పోయి, మొహాన్ని మొత్తం ముద్దులతో ముంచెత్తుతుంది" అన్నాడు ఆనంద్.

"అది నాకూ తెలుసు. కానీ మనిద్దరం ఎడ మొహం, పెడ మొహంగా వున్నాము. నువ్వు నానుండి విడాకులు

తీసుకోవాలనుకుంటున్నావ్. అందువల్లనే నువ్విలా కాస్త దూరంగా వుండటం సహజంగా వుంటుంది'' అంది రాణి.

''అదికూడా పాయింటే, మరచిపోయాను.''

ఇద్దరూ జనాన్ని తప్పించుకుంటూ ముందుకు నడిచారు. గేటుదాటి బయటికొచ్చి టాక్సీ ఎక్కారు.

''సింపుల్ అపార్ట్‌మెంట్స్.'' అంది రాణి.

''మనం విడాకులు తీసుకోవడం గురించి ఏం నిర్ణయించావ్?'' అడిగాడు ఆనంద్ ప్రక్కనే కూర్చున్న రాణి కాలు తొక్కుతూ.

''నీకివ్వదలచుకోలేదు.''

''నీ ప్రవర్తన బావుండడంలేదని, నాకు చాలామంది ఉత్తరాలు రాశారు'' అన్నాడు ఆనంద్.

''గిట్టనివాళ్ళు ఏమయినా రాస్తారు. ఎన్నయినా అంటారు. రుజువులున్నాయా? ఉంటే కోర్టుకెళ్ళు'' అంది రాణి.

''నేను వెళ్ళేలోగా నాకా ఋజువులు దొరుకుతాయని నమ్మకం వుంది. ఈమారు నీనుండి విడాకులు తీసుకుని మరీ వెళ్తాను'' అన్నాడు ఆనంద్.

''అదీ చూద్దాం!'' అంది రాణి.

టాక్సీ సింపుల్ అపార్ట్‌మెంట్స్ ముందాగింది. ఇద్దరూ దిగి బిల్డింగువైపు నడిచారు.

''టాక్సీలో ఎందుకలా మాట్లాడావ్?'' అడిగింది రాణి మెట్లెక్కుతూ.

"ఆ డ్రైవరు అద్దంలో మనల్ని అదేపనిగా చూస్తున్నాడు. ఎందుకయినా మంచిదని అలా అన్నాను. కోపం వచ్చిందా?"

"లేదు. నేను నీ భార్యను కానుగా!" అంది రాణి నవ్వుతూ.

ఇద్దరూ తమ ఫ్లాటులోకి చేరారు.

"నిన్ను వేధించే ఆ మనిషిని గురించి నీకు తెలిసిన వివరాలు చెప్పు వింటాను" అన్నాడు ఆనంద్.

"చెప్తాను!" అంటూండగా బెల్ మ్రోగింది. రాణి లేచివెళ్ళి తలుపు తీసింది. అవతల మనుషుల్ని చూసి లోనికి రమ్మని పిలిచింది. ఆమె వెంట ఒక మగమనిషి, మరో ఆడమనిషి వచ్చారు.

"ఏమండీ!" అంది ఆనంద్‌ను.

ఆనంద్ లేచి నిలుచున్నాడు.

"వీరు మనయింటిపైనుంటారు. ఈయన పేరు డేవిడ్. ఆమె పేరు మేరీ. చాలా మంచివాళ్ళు," అంటూ ఆనంద్‌ను చూపించి, "వీరు నాభర్త. ఇవాళే వచ్చారు" అంటూ పరిచయం చేసింది.

"అల్లుడన్నమాట. ఏమండోయ్! అమ్మాయితో కాపురం చెయ్యకుండా ఎక్కడో దూరంగా వుండడం గాక, విడాకులు కావాలని అవాకులూ చెవాకులూ ప్రేలుతున్నారట. అవన్నీ నేను ఒప్పుకోను. ఇంక ఇండియాలోనే వుండిపోయి హాయిగా కాపురం చేసుకో! ఏమంటావ్?" అడిగాడు డేవిడ్.

"మీరంతగా చెప్పాలటండీ! అబ్బాయిని చూస్తేనే తెలుస్తుంది బుద్ధిమంతుడని. అలాగే కాపురం చేస్తాడు లెండి" అంది అతని భార్య.

ఆనంద్ అవాక్కయి నిల్చున్నాడు. క్షేమ సమాచారాలు మాట్లాడి ఐదు నిముషాల తర్వాత వెళ్ళిపోయారు వాళ్ళు.

రాణి తలుపులు మూసి లోనుండి తాళం వేసు కొచ్చింది.

"ఇందాక నేనడిగిన ప్రశ్నకు జవాబు చెప్పబోతుండగా వచ్చారు వాళ్ళు పానకంలో పుడకల్లా" అన్నాడు ఆనంద్.

"అలాగనకు. అంతవయసులోగూడా వాళ్ళు ఒకర్ని విడచి ఒకరు వుండరు. అతను త్రాగుబోతని తెలిసినా ఆమె ఎంతో ఆప్యాయంగా చూసుకుంటుంది" అంది రాణి.

ఆనంద్ ఏం మాట్లాడలేదు.

"నాకు రెస్టు కావాలి. నా బెడ్ రూంలోకి వెళ్దాంరా. నేను మంచం మీద పడుకొంటాను. నువ్వు అక్కడే కూర్చోవచ్చు. మనం మాట్లాడుకునేదేదో అక్కడే చేద్దాం!" అంది రాణి.

"థాంక్స్. ఈ కొత్త భర్తకు ప్రమోషన్ ఇచ్చినందుకు సంతోషం?"

"ప్రమోషనా?" అర్థం కానట్లు చూసింది రాణి.

"కాదా? రాత్రి హాలు, ఇవాళ బెడ్ రూంలో బెడ్ ప్రక్కన కుర్చీ. అన్నీ బాగుంటే రేపు..."

"మళ్ళా హాల్లోకి డిమోషన్ ఇస్తాను" అంది నవ్వుతూ రాణి.

ఇద్దరూ లేచి బెడ్ రూంలోకి వెళ్ళారు.

రాణి రెండు దిండ్లు తలకింద పెట్టుకుని పడుకుంది. ఆనంద్ ప్రక్కనున్న సోఫాలో కూర్చున్నాడు.

"అతన్ని నువ్వు ఎక్కడెక్కడ చూశావో చెప్ప గలవా?"

"శనివారం ఆ క్లబ్ లో తప్ప మరెక్కడా చూడ లేదు."

"అతని వేషం, భాష, నడక మొదలైనవన్నీ సహ జంగా వున్నాయా? లేక కృత్రిమంగా కనుపించాయా?" అడిగాడు ఆనంద్.

"నాకేం కృత్రిమంగా కనుపించ లేదు."

"అతనిని ఆ క్లబ్ లో పలకరించే స్నేహితులెవరన్నా వున్నారా?"

"లేరు! అతను ఎవరితోనూ మాట్లాడుతూండగా నేను చూడలేదు."

"గుడ్! మీరిద్దరు మళ్ళీ కలుసుకోవలసిం దెప్పుడు?"

"రేపు శనివారం. రాత్రికి కలుసుకోవాలి. అతనడిగిన సమాచారం అందజెయ్యాలి!"

"ఆ క్లబ్ లోనేనా కలుసుకోవడం?" అడిగాడు ఆనంద్.

"కాదు! ఈమారు సెంట్రల్ స్టేషను ముందున్న సబ్ వేలో వెయిట్ చేస్తానన్నాడు" అంది రాణి.

"గుడ్! అయితే రేపు నీవు నేనో బ్రాసరీ కిసెల్స్ ఇస్తాను. అందులోనున్న పాడింగ్‌లో రెండు చిన్న బ్యాటరీలు వుంటాయి. మరో నెక్లెస్ ఇస్తాను. ఆ నెక్లెస్ ట్రాన్సిస్టర్ లాంటిదే. ఇది మైక్రో ఫోన్‌గా పనిచేస్తుంది. దాని రిసీవరు నాదగ్గర వుంటుంది. అతను నువ్వు మాట్లాడుకున్నవన్నీ నాకు వినిపిస్తాయి. అతని మాటల్ని బట్టి అతను నీతో వ్యవహరించే ధోరణి తెలుస్తుంది.

నువ్వు చెయ్యవలసిందల్లా అతనడిగిన సమాచారం తెచ్చావనీ, ఏదయినా సురక్షితమైన స్థానానికి, అవసరమైతే అతనింటికి తీసుకెళ్లమని నువ్వు కోరటం. అందుకు అతన్ని ఒప్పించటం. ఆ తర్వాత మిగిలిన గొడవ నేను చూసుకొంటాను." అన్నాడు ఆనంద్.

"అక్కడికి తీసుకెళ్ళి నన్ను చంపేస్తే?"

"పాలిచ్చే ఆవు పొదుగు కోసుకునే పాపిష్టి వాడెవ్వడూ వుండడు!"

"అని ఏమిటి గ్యారంటీ?" అడిగింది రాణి.

"అతనికింకా నీనుంచి ఎంతో సమాచారం కావలసి వుంది" అన్నాడు ఆనంద్.

"నువ్వు చెప్పినట్లే చేస్తాను. వెళ్ళి విశ్రాంతి తీసుకో" అంది రాణి.

ఆనంద్ అయిష్టంగా లేచి గదిలోంచి వెలుపలకు వచ్చాడు.

6

రాణి డ్రస్ చేసుకొంది.

ఆనంద్ ఆమెకేసిచూసి "నెక్లెసు చాలా బాగుంది." అన్నాడు.

"నాకు నగలుధరించే అలవాటులేదు. ఇవాళ కొత్తగా నెక్లెను వేసుకున్నాను. అతను అనుమానిస్తాడేమోనని భయంగావుంది" అంది.

"ఆడవాళ్ళు రకరకాలుగా ముస్తాబుకావడం విచిత్రం కాదు. నువ్వు దీని విషయం మరచిపో! నేను నీ వెనుకనే వుంటాను" అన్నాడు ఆనంద్.

ఇద్దరూ దిగి క్రిందికి వచ్చారు.

రాణికి వందగజాల దూరంలో వుండసాగాడు ఆనంద్. ఆమె దగ్గరున్న ట్రాన్స్‌మిటరులోంచి సంకేతాలు సన్నగా వినవస్తూన్నాయి. రాణి సబ్‌వేలో దిగింది. ఆనంద్ పైమెట్టుపైన నిలుచున్నాడు. సంకేతాలు వస్తూనే వున్నాయి.

"హల్లో! రాణీ! వచ్చావా?" అన్నమాటలు వినిపించాయి ముందు ఆనందుకు.

"రాకుండా యెలావుంటాను?" రాణిగొంతు పలికింది.

"నెక్లెస్ కొన్నావా? చాలా బాగుంది. ఎంత ఖరీదయింది" అతని మాటలు వినవచ్చాయి.

"మామూలుదే! పాతికరూపాయలయింది."

"నేను నమ్మను. డాలరు చాలాబావుంది! ఇలా ఇవ్వు చూద్దాం!"

"వద్దులెండి!"

"ఇవ్వు!"

ఆ తర్వాత మాటలు వినరాలేదు.

ఆనంద్ ఆత్రుతగా సబ్‌వేలోకి మెట్లపైనుండి దూకినట్లు పరుగుతో దిగాడు. లోపల రాణి కనిపించలేదు.

ట్రాన్స్‌మిటర్‌లో శబ్దాలు రాలేదు. అత్రుతగా అవతల వేపునుండి మెల్లెక్కి పైకి వచ్చాడు. అక్కడా ఆమె కనిపించలేదు.

సెంట్రల్ స్టేషన్ ముందు టాక్సీ స్టాండులోకి వెళ్ళాడు. చకచక టాక్సీలన్నీ వెతికాడు. వాళ్ళ జాడలేదు.

అతని బుర్ర గిర్రున తిరిగిపోయింది.

ఆ వచ్చిన మనిషి రెండో మాటలేకుండా ముందు నెక్లెస్ గురించి ఎందుకలా అడిగాడు. ఎలా దాన్ని అనుమానించగలిగాడో అర్థంగాలేదు. ఆమెను అతను ఎక్కడికి తీసుకుపోయి వుంటాడోనన్న కంగారు పుట్టింది. అయినా ఆమెకు ఇప్పుడప్పుడే ఏ విధమైన ప్రమాదం సంభవించదనిపించింది. అతనికి కర్తవ్యం బోధపడలేదు. టాక్సీ ఎక్కి తిన్నగా ఎమరాల్డ్ హోటల్‌కు పోనిమ్మన్నాడు.

టాక్సీలో కూర్చున్నాడు తప్ప మెదడు మాత్రం రకరకాల ఆలోచనలతో నిండిపోయింది. ఆ హోటల్‌కు, రాణి వెంటబడిన గ్యాంగ్‌కు ఏదో సంబంధముందనిపించింది. ఆమెను అతనా హోటల్‌కే తీసుకెళ్ళి వుండా అనిపించింది.

టాక్సీ హోటల్ ఆవరణలో ఆగింది. దిగి డబ్బిచ్చి లోనికి వెళ్ళాడు.

రెస్టారెంటు, బారు వెనుక వేపునున్న డ్యాన్సుహాలు, అన్నీ చకచక కలియ తిరిగాడు ఆనంద్. అక్కడ్నించి క్రింద అంతస్తులో వున్న గదుల ముందునుండి, పరిశీలనగా చూసుకుంటూ నడిచాడు.

ఆ తర్వాత రెండు, మూడు అంతస్తులు తిరిగేశాడు. అంతకు ముందురోజు తనున్న అంతస్తుచేరి, గదిలోకి తాళం తీసుకుని వెళ్ళాడు. అక్కడ యెవ్వరూ లేదు. లైటువేసి అంతా గాలించాడు ఏమయినా గుర్తులు దొరుకుతాయేమోనని. ఏమీ కనిపించలేదు. నిరాశగా వెలుపలికొచ్చి తలుపులుమూసి, ఎలివేటరు యెక్కి క్రిందకు దిగి రిసెప్షన్‌లోకి వెళ్ళాడు.

"గుడ్ ఈవెనింగ్ సార్! ఏం కావాలి?"

"ఇదిగోనండి నాగది తాళం. బహుశా రాత్రికిరాను" అన్నాడు.

తాళం అందుకుంటూ "నిన్న మీతో అలాడిన్ కలిశాడా?" అడిగాడు అతను.

"ఓ! మరచేపోయాను మీకు థాంక్స్ చెప్పేందుకు. కలిశాడు. అతను చూసుకోలేదు. నాముందే టాక్సీ వెతికాడు. పర్సు దొరికింది" అన్నాడు ఆనంద్ నవ్వుతూ.

"థాంక్స్!" అన్నాడతను.

"ఆమాట నేను చెప్పాలి!" అన్నాడు ఆనంద్.

"ఫరవాలేదు."

"నాకోసం యెవరయినా వస్తే అలాడిన్‌కోసం వెళ్ళానని చెప్పండి."

"మళ్ళీ ఎందుకు సార్?"

"రాత్రి అతనికి బహుమానం ఇవ్వాలనుకున్నాను. అన్నీ ట్రావెలర్సు చెక్సువున్నాయి. ఇవాళ కాష్‌చేశాను- వెళ్ళి అతనికో వెయ్యి రూపాయలిచ్చి వస్తాను" అన్నాడు ఆనంద్.

"అంతడబ్బా?"

"అరెంత, ఆ పర్సు పోయివుంటే నాకో లక్షరూపా యలు నష్టం వచ్చేది." అన్నాడు ఆనంద్.

"అలాగా! అయితే ఎన్ని గంటలకు వెళతారుసార్" అడిగాడు అతను ఆనంద్‌ను.

"కొద్దిగా పనులున్నాయి. ఎలాగయినా రాత్రి పన్నెండు లోగా చేరుకుంటాను" అన్నాడు ఆనంద్.

"అలాడిన్ ఇక్కడికొస్తే మీరు అతనికోసం వెళుతు న్నారని చెప్తామనడిగాను" అన్నాడతను.

"అలాగే చెప్పు! వస్తాను" అంటూ వెలుపలికి వచ్చే శాడు. ఇంకెటుపోయి వెతికేందుకూ అతనికి తోచలేదు. తిన్నగా టాక్సీయెక్కి సింపుల్ అపార్ట్‌మెంట్స్ పోని మ్మన్నాడు.

గేటుదాటి లోనికిపోతుండగా డేవిడ్ ఎదురయినాడు. ఆనంద్‌ను చూడగానే "ఒక్కడివే వస్తున్నావ్? అమ్మా యేది?" అడిగాడు.

"వేరే పనిమీద వెళ్ళింది!"

"నువ్వుండేది నాలుగు రోజులు. కనీసం ఉన్నన్ని నాళ్ళు ఆమెను అంటిపెట్టుకొనుండు."

"అలాగేనండీ!" అంటూ బిల్డింగ్ వేపు వెళ్ళాడు ఆనంద్.

మెట్లెక్కి పైకివెళ్ళాడు. తలుపు మూసివుంది. అంతకు ముందే రాణి వచ్చివుందేమోనని కాలింగ్ బెల్ నొక్కాడు. తలుపు తీసేందుకు ఎవ్వరూ రాకపోవడంతో బాల్కనీ లోనే నిలుచున్నాడు.

అంతలో అందమైన పాటవుపాటి ఇంపాలా కారు కాంపౌండులోకి వచ్చింది.

అందులోంచి రాణీ దిగింది. ఆమె వెంట మరో పొడ వాటి వ్యక్తి దిగాడు. ఇద్దరూ బిల్డింగ్ వైపు వచ్చారు. ఆనంద్ అక్కడ్నుంచి ముందుకు వెళ్ళి మూలగా నిలుచున్నాడు.

ఇద్దరూ పైకి వచ్చారు. అపార్ట్ ముందున్న లైటు వెలుగులో గమనించాడు. మద్రాసులో సి. బి. ఐ. డైరెక్టరుగా పనిచేస్తున్న వ్యక్తి అతను.

రాణి అతని కారులో రావటం వింతగా తోచక పోయినా, విచిత్రంగా అనిపించింది.

వాళ్ళు గదిలోకి వెళ్ళగానే ఆనంద్ వెలుపలకు వెళ్ళిపోయేందుకు చకచక మెట్లవైపు వెళ్ళాడు. అప్పుడేవచ్చి ఆగిన లిఫ్టులోంచి వెలుపలికొచ్చిన డేవిడ్ ఆనంద్ నిచూసి "అమ్మాయి ఇంకా రాలేదా?" అడిగాడు.

లేదన్నట్లు తలడ్డంగా ఊపాడు ఆనంద్.

"అయితే నాతోరా! కాస్త మందిస్తాను. వేసుకుంటూ కబుర్లు చెప్పుకుందాం!" అన్నాడు డేవిడ్.

"లేదండీ! ఈలోగా సిగరెట్లు తెచ్చుకుంటాను" అన్నాడు ఆనంద్ మెట్ల వైపు ముందుకుపోతూ.

7

సిగరెట్లు కొనుక్కొని గంటతర్వాత తిరిగి వచ్చాడు ఆనంద్. తలుపు తట్టగానే తెరుచుకుంది.

"ఏమయిపోయావ్?" అడిగింది రాణి తలుపు బార్లా తీసి.

"అసలేం జరిగింది?" అడిగాడు లోనికొచ్చి తలుపు మూసి గడియపెడుతూ.

"నా నెక్లెస్ చూస్తానంటూ బలవంతంగా లాగేశాడతను. ఆ తర్వాత నన్ను చెయ్యిపట్టుకుని వేగంగా లాక్కెళ్ళి కారెక్కించాడు. కారులోంచి నెక్లెస్ విసిరి పారేశాడు" అంది రాణి.

"ఎందుకని?"

"అది బాగాలేదన్నాడు. మంచి ఖరీదయినది తను కొనిస్తానన్నాడు."

"ఆ తర్వాత!"

"తనడిగిన సమాచారం సేకరించావాని అడిగాడు. ఫైల్స్ దొరకలేదని చెప్పాను. ఈసారి శనివారం తెచ్చి ఇవ్వకుంటే, మనిషిగా ఎందుకు పుట్టానా అని అనుకోనేట్లు చేస్తానని బెదిరించాడు."

"ఏం చేస్తాడట?"

"ఒక బాటిల్ సల్ఫ్యూరిక్ ఆసిడ్ నా మొహాన పోయిస్తానన్నాడు" అంది ఏడుస్తూ.

"ఇంతకూ నిన్నెక్కడకు తీసుకెళ్ళాడు. నేను అంతా కలికి మరీవచ్చాను."

"కార్లోనే త్రిప్పాడు. మౌంట్ రోడ్డు దగ్గర దించి వేశాడు" అంది రాణి ఏడుస్తూ.

"ఏడవకు? నేనున్నాగా?"

"ఉండి ఏంచేస్తావ్? ఆసిడ్ పోస్తుంటే చూస్తుంటావ్? అంతేగా?" అడిగింది కోపంగా.

రాణికి ధైర్యం చెప్పేసరికి అతని తలప్రాణం తోక కొచ్చింది. గదంతా కలయజూసాడు. అంతా చిందర వందరగా ఉంది.

"ఏమిటిదంతా?"

"ఎవరో మనం లేనప్పుడు ఇల్లంతా సోదాచేశారు?"

"ఏవయినా వస్తువులు దొంగిలించారా?"

"లేదు?" అంది రాణి.

"ఇక్కడేముంటుందని వచ్చివుంటారు?" తనలోతనే అనుకున్నాడు పైకి.

"నా శవం!" అంది రాణి.

"అలా బెంబేలు పడకు. నువ్వు నిజంగానే ఆపదలో వున్నావ్. నాకు ఇప్పటికయినా నిజం చెప్పాలి. నన్ను మోసం చేసినందువల్ల నీకు జరిగే ఉపకారం వుండదు. పై పెచ్చు అపకారం జరుగుతుంది" అన్నాడు ఆనంద్.

"నేనేం అబద్ధాలు చెప్పలేదు."

"ఐతే నా ప్రశ్నలకు సరయిన సమాధానాలు చెప్పు."

"ఇక్కడంతా చీకాకుగా వుంది. బెడ్రూంలోకి పోదాంపద!" అంది రాణి దారితీస్తూ.

ఆనంద్ కూడా ఆమె ననుసరించాడు.

"మీ బాస్‌తో నీకు అక్రమసంబంధం వుందా?" సూటిగా రాణి కళ్ళలోకిచూస్తూ అడిగాడు ఆనంద్.

"వుంది" అంది.

"అతనికి నువ్వు ఆఫీసు రహస్యాలు యెవరికో అమ్ము తున్నట్లు తెలుసా?"

"నేను అమ్మటం లేదు" అంది రాణి కోపంగా.

"ఆల్‌రైట్. ఎవరికో చెప్తున్నట్లు తెలుసా?"

"తెలీదు!"

"అతనే ఇందులో ప్రధానపాత్ర వహిస్తూ, తనపైకి రాకుండా వుండేందుకు నిన్ను యెరగావుంచి నాటక మాడుతున్నట్లు నీకు యెప్పుడయినా అనుమానం కలిగిందా ?" అడిగాడు ఆనంద్.

"లేదు!"

"బాగా ఆలోచించు. నువ్వతనికి సెక్రటరీగా పని చేస్తున్నావ్. నువ్వు మామూలుగా చూడటానికి అవసరం, అవకాశం, లేని కాగితాల నీ కళ్ళబడేట్లుగా అతను నీకు అవకాశాలు కల్పిస్తున్నాడేమో ఆలోచించు" అన్నాడు ఆనంద్.

రాణి కొంతసేపు మౌనంగా వుండిపోయింది.

"అలా అనిపించడంలేదు" అంది రాణి.

"రైటో! నిన్ను ఆ ముఠా వాళ్ళు అడిగే ప్రశ్నలకు సమాధానాలు, నీకు ఆఫీసులో సులభంగా దొరుకుతూ ఉన్నాయా? లేక వాటికోసం యేదయినా రిస్కుతో కూడుకున్న ప్రయత్నాలు చెయ్యవలసి వస్తున్నదా" అడిగాడు ఆనంద్ ఎటో చూస్తూ.

"అన్ని రకాల రహస్యాలు నాకందుబాటులోనే వున్నాయి. మా బాస్ పర్సనల్ కస్టడీలో వుండవలసిన కాగితాలన్నీ నా ఆధీనంలోనే వున్నాయి. ఎప్పుడు ఏది కావాలంటే దాన్ని నేను చూడగలను" అంది రాణి.

"నీభర్త ఫోటో ఏదయినా నీ దగ్గరుందా?"

"ఉంది."

"ఎక్కడ?"

"నా బీరువాలో."

"ఓమారు తీస్తావా? చూస్తాను."

రాణి లేచి వెళ్ళింది. బీరువా మొత్తం వెతికి అది కను పించక తిరిగివచ్చి "కనుపించ లేదు!" అంది.

"ఇందాక నిన్ను కలిసిన వ్యక్తికి నీభర్త ఇండియాకు వచ్చినట్లు, ప్రస్తుతం నీతోనే వున్నట్లు చెప్పావా?"

"చెప్పాను" అంది రాణి.

"గుడ్! నువ్వు నిశ్చింతగా పడుకో!" అన్నాడు ఆనంద్.

"నిశ్చింతగా పడుకోవటం కుదరదు. ఇక్కడకి దగ్గరలోవున్న ఆటమిక్ రియాక్టర్ చూసేందుకు పాస్ తెచ్చి పెట్టమన్నాడతను" అంది రాణి.

"ఎంతమందికి?"

"నలుగురు!"

"పేర్లు చెప్పాడా?"

"మిస్టర్ నవీన్ అండ్ పార్టీ అనిరాయించమన్నాడు"

"ఆపాస్ యెవరు ఇవ్వాలి?"

"మా బాస్ ఇవ్వాలి.అది లేకుంటే నా అంతుచూస్తా మన్నారు. ఆ పాస్ సంపాదించటమంత సులభంకాదు. అక్కడికి ఎవర్నీ పోనివ్వరు" అంది రాణి.

"ఆమాట చెప్పలేదా నువ్వు."

"చెప్పాను. నేను తలచుకుంటే మా బాస్ చేత యే దయినా చేయించగలనన్నాడు. అతను సంతకం చెయ్య డన్న అనుమానముంటే అన్ని ముద్రలువేసి ఫోర్జరీ చేయించి పట్టుకురమ్మన్నారు."

"ఇది చాలా సీరియస్ విషయమే!"అన్నాడు ఆనంద్.

"అందుకే భయంగావుంది. నన్ను చంపినా భయ పటను. కాని ఆసిడ్ పోసి, అందవిహీనురాల్ని చేస్తే, చూస్తూ ఎలా బ్రతకటం" ఏడుస్తూ అడిగింది రాణి.

"నువ్వేం భయపడకు. వాళ్ళ ఆట కట్టిస్తాను. నేచెప్పి నట్లు చెయ్యిచాలు" అన్నాడు ఆనంద్.

రాణి మాట్లాడలేదు.

"ఇంక పడుకొని నిద్రపో!" అంటూ గదిలోంచి వెలు పలకు వచ్చాడు ఆనంద్.

8

ఆనంద్ రేడియం డయల్ చూశాడు.

గంట పదకొండయింది.

టాక్సీ చేసుకొని గోపాలపురం పోనిమ్మన్నాడు. పెద్ద బంగళా ముందాగింది టాక్సీ. వెలుపల ఇద్దరు సెంట్రీలు నిలుచునివున్నారు. వాళ్ళకు తన ఐడెంటిఫికేషన్ కార్డు చూపించి లోని వెళ్ళాడు.

పోర్టికో దాటగానే చిన్న డ్రాయింగ్ రూం కనుపించింది. కాలింగ్ బెల్ నొక్కి, అందులోకెళ్ళి కూర్చున్నాడు.

నైట్ డ్రస్సులోవున్న సి.బి.ఐ. డైరక్టరు మెట్లుదిగి క్రిందికొచ్చాడు. ఆనంద్ అలానే కూర్చున్నాడు. అతను కూడావచ్చి కూర్చొని "ఎవరుకావాలి?" అడిగాడు.

"మీరే!" అన్నాడు ఆనంద్ తన ఐడెంటిఫికేషన్ కార్డు అందిస్తూ.

దాన్నందుకుని చూశాడు డైరెక్టరు. వింతగాచూస్తూ, "ఇండియాలోకూడా మీకు పనులుంటున్నాయా?" అడిగాడు.

"ఆఁ! అప్పుడప్పుడూ" అంటూ కూర్చుండుకున్నాడు.

"మీ ప్రయాణం గురించి నాకు తెలీదు!"

"నేనొచ్చి మూడు దినాలయింది" అన్నాడు ఆనంద్.

"ఏమిటి విషయం?"

"అప్పుడే వివరాలు చెప్పలేను. నాకు కొద్దిగాసాయం కావాలి. కొంతమంది రౌడీలు నన్ను పట్టుకుని చంపాలని చూస్తున్నారు. వాళ్ళ భరతం పట్టాలనుకుంటున్నాను. అందుకు మెరికల్లాంటి ఇద్దరుమనుషులు మరో అరగంటలో కావాలి!" అన్నాడు ఆనంద్.

"ఓ.కే. ఏర్పాటు చేస్తాను" అన్నాడు డైరెక్టరు.

"రెండోది మీ సెక్రటరీ రాణిగురించి మీఅభిప్రాయ మేమిటి?" అడిగాడు ఆనంద్ అతన్ని పరిశీలనగా చూస్తూ.

"నాకు తెలిసినంతవరకూ ఆమె చాలా మంచిది. నమ్మకంతోపాటు నిజాయితీకూడా వుంది."

"ఆమె ఆఫీసునుండి ఏవయినా రహస్యాలు బయటకు చేరవేస్తూవుండవచ్చునన్న అనుమానం మీకు కలగలేదా యెప్పుడూ?"

"లేదు!"

"ఎందుకయినా మంచిది. ఆమెనోకంట కనిపెట్టి వుండండి. నాకు పన్నెండు గంటలకల్ల అపాయింట్మెంట్ వుంది. మీ మనుషులిద్దర్నీ ఆళ్వారుపేటలో, పోయస్ రోడ్ టర్నింగ్ దగ్గర నన్ను కలుసుకోమని చెప్పండి" అంటూ లేచాడు ఆనంద్.

"అసలు విషయం చెప్పలేదు!" గుర్తుచేశాడు డైరెక్టర్.

"చెప్తాను. అంతా ముగిశాక చెప్తాను" అంటూ కరచాలనము చేసి వెలుపలకు నడిచాడు ఆనంద్.

9

ఆనంద్ బయలుదేరి ఆళ్వార్ పేట వేపు కదిలాడు.

పదకొండూ నలభయ్యైదుకల్లా, పోయస్ రోడు సెంటర్ చేరాడు.

అక్కడ ఇద్దరు లావుపాటి మనుషులు కనుపించారు. ఆనంద్ వాళ్ళను పలకరించి, వాళ్ళ ఐడెంటిఫికేషన్ కార్డులు చెక్ చేసి, తిరిగి ఇచ్చాడు. వాళ్ళకు సూచనలిచ్చి, తను ముందుకు నడిచాడు.

నలభై ఆరో నెంబరు ఇంటి వెనుక వేపుకు చేరుకున్నాడు. అక్కడెవ్వరూ కనిపించలేదు.

రివాల్వరు వెలుపలికి తీసి, సేఫ్టీ కేచ్ రిలీజ్ చేసుకుని, చేతిలో పట్టుకొని, వరండా మెట్లెక్కి, ముందుగదిలోకి వెళ్ళాడు. అక్కడా యెవ్వరూ లేరు. అతనికి అర్థం కాలేదు.

అతని అంచనా ప్రకారం, తన్ను పట్టుకునేందుకు, ప్రత్యర్థులు గట్టిప్రయత్నంలో వుండాలి. కాని అలాంటి సూచనలేవీ కనుపించలేదు.

మరో గదిలోకి అడుగుబెట్టాడు.

"సింహంనోట్లో కడుగుబెట్టావ్. అది కబళించడం తథ్యం!"

గిర్రున చుట్టూ తిరిగిచూశాడు. ఎవ్వరూ కనిపించలేదు. "నాకోసం చూస్తున్నావా? నాకు అదృశ్య శక్తులు ఉన్నాయి. నేను కనుపించను. కానీ నాకు నువ్వు కనుపిస్తున్నావ్" అన్నాడు అవ్యక్తి.

పైకి చూశాడు ఆనంద్ - కప్పతప్ప మరేంలేదు. సౌండు ఎటునుంచి వస్తోందోనని చూశాడు. అర్థం కాలేదు.

"నువ్వున్న గదిలోంచి కుడివేపుగావున్న ద్వారందాటి రా! కనుపిస్తాను" అందో కంఠం.

వెనక్కి చూశాడు ఆనంద్. తలుపులు మూసి వున్నాయి.

ఆ కంఠం చెప్పినట్లు గదిదాటి వెళ్ళాడు. అది విశాలమయిన హాలు. అందులో బాగా వెలుతురువుంది. దాదాపు పాతికమంది పైగా మెరికల్లాంటి వాళ్ళున్నారు. అందరి దగ్గర భయంకరమైన ఆయుధాలున్నాయి. అందరికీ మధ్యగానిల్చున్న వ్యక్తి మొహానికి ముసుగువుంది.

"నీ ధైర్యానికి మెచ్చుకొంటున్నాను. నీ పేరు ఆనంద్ కదూ!" అడిగాడతను.

"ఔను."

"రాణి మాకు రహస్యాలు అందజెయ్యకుండా ఆపేందుకు వచ్చావ్? అవునా?"

"కాదు."

"కాదా? మరి దేనికివచ్చావ్?"

"నీ ఆట కట్టించేందుకు. నిన్ను యమపురికి పంపేందుకు" అన్నాడు ఆనంద్ కోపంగా.

"అది అప్పటి ఆదర్శం! ఇప్పటి నిజం కనుపించిందా?"

"నీ మనుషుల్ని, ఆయుధాల్ని చూసి భయపడిపోయేందుకు నేనేం పిరికి పందను గాను. నన్ను నువ్వేంచెయ్యలేవు" అన్నాడు ఆనంద్.

"ఆ రాణి అవసరం తీరాక ఆమెనూ, నిన్ను కలిపి

కట్టగట్టి, తుపాకీ గుండ్లతో మీ వళ్ళంతా తూట్లుపొడిచి ఆ తర్వాత సముద్రంలో పడేస్తాను. అంతదాకా ఇక్కడే పడివుండు!'' అన్నాడు ముసుగుమనిషి.

అతని మనుషులు చుట్టుముట్టి ఆనంద్ చేతిలోవున్న రివాల్వరును తీసుకున్నారు. కాళ్ళూ చేతులు కట్టిపడేశారు. ముక్కు దగ్గరేదో వాసన చూపించారు. ఆనంద్ కు స్పృహపోయింది. అతని శరీరం చైతన్యంలేనట్లు కుప్పలా నేలపైన కూలిపోయింది.

''మీరిద్దరూ ఇక్కడేవుండి ఇతన్ని జాగ్రత్తగా కాపలా కాయండి!'' అన్నాడు ముసుగు మనిషి.

''అలాగే బాస్'' చెప్పారిద్దరూ.

ఆ ఇద్దరుతప్ప మిగిలిన మనుషులంతా వెలుపలకు వెళ్ళిపోయారు. ఆగది తలుపులుమూసి, ముందున్న వరండాలో కొచ్చి కూర్చున్నారిద్దరూ.

ఇద్దరూ బీడీలు వెలిగించుకున్నారు. పిచ్చాపాటీ మాట్లాడుకోవడం మొదలెట్టారు.

''ఆ వాసనదెబ్బకు నాలుగయిదు రోజులు స్పృహ రాదనుకుంటాను'' అన్నాడు ఒకడు.

''అవును. అంతకుముందుకూడా చూశాను'' అన్నాడు రెండోవాడు.

పదినిమిషాలతర్వాత సి.బి.ఐ. మనుషులిద్దరూ వచ్చేరు. వాళ్ళను చూడగానే కాపలాకు నియమించబడ్డ ఇద్దరూ తక్కున లేచి నిల్చున్నారు.

''ఎవరుమీరు?'' అడిగారు వాళ్ళు వచ్చిన ఇద్దర్నీ.

"బాస్‌ను చూడటానికి వచ్చాం. వున్నారా?" అడిగారు.

"ఎవరు మీరు?"

"హత్యలు చెయ్యటంలో ఆరితేరిన దాదాలం."

"బాస్ ఇక్కడకు రమ్మన్నాడా? ఇంతకు ముందే వెళ్ళిపోయాడు" అన్నారిద్దరూ తమతమ ఆయుధాలను క్రిందకు దించుతూ.

అదే అదనుగా ఇద్దరూ, లంఘించి వాళ్ళపైకి దూకి చావ చితకబాదారు. స్పృహ లేకుండా పోయేదాకా కొట్టిపడేసి, లోనికి వెళ్ళారు. ఆనంద్ దగ్గరున్న ట్రాన్స్‌మీటరుద్వారా జరిగిన సంభాషణంతా ముందుగా వాళ్ళు వినివుండడంతో సులభంగా నాటకం ఆడగలిగారు.

స్పృహ లేకుండా పడివున్న ఆనంద్‌ను తీసుకొని వెలుపలకొచ్చి, వీధి మూలలోవుంచిన కారులోకి చేర్చి, తిన్నగా హాస్పిటల్‌కు తీసుకెళ్ళారు. అతన్ని అడ్మిట్ చేసి వాళ్ళ డైరెక్టరుకు ఫోన్ చేశారు.

10

రాణి ఆఫీసుకు బయలుదేరేందుకు సిద్ధమయింది. ఆనంద్ రాత్రి వెళ్ళి, అంతదాకా తిరిగి రాకపోవడం ఆమెకు కొంత కలవరంగా వుంది.

ఇంతలో సూట్‌లోవున్న ఒక మనిషి వచ్చి, "ఆఫీసుకా?" అడిగాడు ఆమెను.

"ఎవరునువ్వు?" అడిగింది కోపంగా.

"నన్ను మరచిపోయావా? రాణీ, బాగాచూడు. నేను నీ భర్తను." అన్నాడతను.

"నాన్సెన్స్! నువ్వెవరో నాకు తెలీదు. నా భర్తవు కాదు" అంది రాణి అసహ్యించుకుంటూ.

"బాస్ నన్ను నీ భర్తగా కొన్నాళ్లు వుండమని పంపించాడు. నువ్వు ఇలా అంటావని అతనికి ముందే తెలుసులావుంది. ఎందుకయినా ఉపయోగం వుంటుందని చిన్న ఆసిడ్ బాటిలుకూడా ఇచ్చాడు. అది మొహాన చల్లితే రెండే రెండు సెకండ్లలో, బొబ్బలెక్కి, కాయలు కాచి, నల్లగా మాడిపోయి చూడటానికి జడుసుకొనే విధంగా తయారవుతుందని కూడా చెప్పాడు. జేబులో వుంది. చూపించనా?" అడిగాడతను.

భయంతో కంపించిపోయింది రాణి. శరీరం జావగారి పోయింది. "వద్దు" అంది.

"అయితే నన్ను నీ భర్తగా వప్పుకున్నట్లేనా?" అడిగాడతను.

"ఆఁ! ఇంతకూ ఏం కావాలి? బాస్ అడిగిన పాసు తెచ్చిస్తానని చెప్పానా?" అంది రాణి.

"చెప్పావ్? అది యెలాగయినా నీ వెంటవుండి తీసుకు రమ్మన్నాడు. అందుకే పంపించాడు. అది మాకు చేరాక నీకూ మాకూ ఏవిధమైన సంబంధం వుండదని చెప్పాడు" అన్నాడతను.

"నా అసలు భర్త రెండుదినాల క్రితం వచ్చాడు. అతను ఇక్కడ నాతోనే వుంటున్నాడు. అతను వచ్చి చూస్తే అనవసరమైన అల్లరవుతుంది. అదీగాక, ఇక్కడ అందరూ అతన్ని చూశారు. ఇప్పుడు నువ్వు నా భర్తవని చెప్పితే యెవరూ నమ్మరు?" అంది రాణి.

'నీకాభయం అవసరంలేదు. నీ భర్తలా నటిస్తున్న

ఏజెంటు ఆనంద్ మాకు చిక్కిపోయాడు. మరో వారం దాకా అతడికి స్పృహరాకుండావుండే ఏర్పాట్లు ఎప్పుడో చేసి వుంచాము. ఆలోగా మాపని పూర్తి చేసుకొని వెళ్ళిపోతాం'' అన్నాడతను.

ఆ వార్త వినగానే ఆమెకు మతిపోయింది.

''నా భర్త ఏజెంటా?'' తెలీనట్లుగా అడిగింది.

''నీ నాటకాలు కట్టిపెట్టు. నీ అసలుభర్త ఫొటో మాదగ్గరవుంది. అతను నీ భర్త కాదన్న విషయం నీకూ తెలుసు.''

రాణి మరేం మాట్లాడలేదు.

''పద పోదాం?'' అన్నాడతను.

''ఎక్కడికి?''

''మా ఆఫీసుకు.''

''నువ్వెందుకు? నేను ఎలాగో తంటాలుపడి పాను తీసుకొస్తాను'' అంది రాణి.

''అతంతేమిటో నీ వెంటవుండి చూడమన్నాడు బాస్'' అన్నాడు ఆ వ్యక్తి.

11

ఆఫీసులో డైరక్టరుకు తన నకిలీ భర్తను పరిచయం చేసింది రాణి.

అరగంటలో పాను తయారుచేసి సిద్ధంగా వుంచింది. సమయంచూసి డైరక్టరు దగ్గర సంతకం చేయించుకోవాలనుకొంది. దాంతోపాటు మరో పది అర్జెంటు లెటర్సు కూడా సంతకానికి సిద్ధంచేసింది.

మామూలుగా నాలుగుగంటలకు కాగితాలన్నీ తీసుకుని

అతని గదికి వెళ్ళింది. ఒక అరగంట ప్రేమకలాపాలు జరుగుతాయి. ఆ తర్వాత సంతకాలు చేస్తాడు. మామూలుగా రాణి తెచ్చిన కాగితాలు వివరంగా చూడటమతనికలవాటులేదు.

ఎప్పటిలాగే గదిలోకి వెళ్ళింది.

“ఏమిటి రాణీ?” అడిగాడు పైప్ కాలుస్తూన్న డైరెక్టరు.

“ఏమీ లేదు.” అంది.

“నీభర్త తిరిగి వచ్చినా, వుండవలసిన హుషారు లేదేం?”

“అతనంటే నా కసహ్యం. అతనిపీడ విరగడయితే బావుండు ననుకుంటున్నాను.”

“అతనే విడాకులిమ్మన్నాడుగా?”

“ఆఁ!”

“మరి ఇప్పుడు ఇవ్వరాదా?”

“ఇంతదాకా అతని ఆస్తిలో వాటా వస్తుందని ఆశ పడ్డాను. ఇప్పుడు అదిలేకున్నా ఫరవాలేదనిపిస్తూంది, ఇచ్చేస్తాను. విడాకులిచ్చి పీడ విరగడ చేసుకుంటాను” అంది రాణి.

“సంతకాల కోసమా?” అడిగాడు కాగితాలు చూపిస్తూ.

“ఔను సార్!”

“ఇవాళ నాకు వేరే పనులున్నాయ్, అక్కడ పెట్టు. రేపు చూస్తాను” అన్నాడు డైరెక్టరు.

“కాదుసార్! మొత్తం పదీ పన్నెండు మించిలేవు.

ఐదు నిముషాలకన్నా ఎక్కువ టైం పట్టదు.'' అంది రాణి.

"ఇవాళ కాగితాలు చూసే ఓపిక లేదు. రేపు చూస్తాను. అక్కడ పడేసిపో!'' అన్నాడు డైరెక్టరు.

"వద్దులెండి! మళ్ళీ రేపు తెస్తాను. అక్కడా ఇక్కడా పడిపోయి'' అంది రాణి.

"అయితే తీసుకెళ్ళు!'' అన్నాడు డైరెక్టరు.

అతని ప్రవర్తనలోని మార్పుకు కారణం తన భర్త తనవెంట ఆఫీసుకొచ్చి, తన గదిలోనే కూర్చునివుండడం అయివుండాలనుకొంది.

"తెచ్చావా?'' అడిగాడు ఆమె నకిలీభర్త.

"ఆఁ, కానీ సంతకాలు కాలేదు'' అంది రాణి.

"ఏం?''

"ఇవాళ బిజీగా వున్నాడట. రేపు చేస్తానన్నాడు.''

"సిన్సియర్‌గా వ్యవహరించే మనిషి, నీవు తీసుకెళ్ళిన కాగితాలు సంతకం చెయ్యకుండా, రేపటికి వాయిదా వెయ్యడం విచిత్రంగా లేదూ!''

"లేదు! నా భర్తనంటూ నువ్వు ఇక్కడ వుండగా, అతను నాతో చనువుగా ఎలా ప్రవర్తిస్తాడు?'' అడిగింది రాణి.

"ఓ.కే. రేపే చెయ్యమను. అంతదాకా వుంటాను'' అన్నాడతను.

"సరే నాకు వేరే పనులున్నాయి. నువ్వు వెళ్ళిపో, రేపురా'' అంది రాణి.

"లాభంలేదు! నిన్ను క్షణంకూడా వదలిపెట్టి వుండ వద్దన్నాడు బాస్'' అన్నాడతను.

రాణి ఏం మాట్లాడకుండా, టేబుల్ సర్ది తాళంవేసి బయలుదేరింది.

12

ఆనంద్ కళ్లు తెరిచాడు. ఎదురుగా సి.బి.ఐ.డైరెక్టరు కనుపించాడు. లేచి కూర్చున్నాడు.

"ఎలావుంది?" అడిగాడు డైరెక్టరు.

"బాగానేవుంది. మీ మనుషుల సాయం లేకుంటే నేను వాళ్ళ చేతుల్లో హతనమై పోయేవాణ్ని." అన్నాడు ఆనంద్.

"డోంట్ వర్రీ! రాణి భర్తవు నువ్వేగా?" అడిగాడు.

"ఆఁ, అలా నటిస్తున్నది నేనే!"

"ఇవాళ ఆమె అసలు భర్త వచ్చాడు. నాకు పరిచయం చేసింది. కానీ వాళ్ళ నడవడిచూస్తే ఏదో కృత్రిమంగా వుంది" అన్నాడు డైరెక్టరు.

"అసలు విషయం చెప్పమంటారా? రాణికసలు పెళ్ళే కాలేదు. ఆమె చూపించే ఫోటో ఆమె తమ్ముడిది. అతనామెకు డబ్బు పంపుతుంటాడు" అన్నాడు ఆనంద్.

"అయితే ఆమె అబద్ధాలెందుకు చెపుతున్నట్లు?"

"కనబడ్డ ప్రతివాడూ పెళ్ళిచేసుకోమనకుండావుండేందుకు. ఇష్టమైన మగాడిలో ఇష్టం వున్నంతవరకే సంబంధము వుంచుకునేందుకు" అన్నాడు ఆనంద్.

"అలాగా? అయితే రాణి ఆపదలో వున్నట్లుంది" అన్నాడు డైరెక్టరు.

"ఔను! ఆమెను రక్షించాలి. ఆమె భర్త జేబులో

ఆసిడ్ బాటిల్ వుంది. ఆమె బాస్ కూడా నాకు తెలుసు. వెళ్దాం పదండి'' అన్నాడు ఆనంద్.

"ఎక్కడికి?"

"అందర్నీ కట్టగట్టి కలిపి పట్టుకునేందుకు."

"ఐతే ఐ. జి. కి ఫోన్ చెయ్యనా!"

"చెయ్యండి. మఫ్టీలో వున్న పోలీసుల్ని సింపుల్ అపార్ట్‌మెంట్స్ చుట్టూ వుంచమని చెప్పండి'' అంటూ లేచాడు.

ఆనంద్, డైరెక్టరు ఇద్దరూ అడయారు చేరుకున్నారు.

రాణి అపార్ట్‌మెంట్ తలుపు తట్టారు. రెండు నిముషాల తర్వాత రాణి తలుపు తెరిచింది.

ఆనంద్‌ను చూడగానే ఆమె కళ్ళు మెరిశాయి.

వెలుపలకొచ్చెయ్యమన్నాడామెను. ఆమె తప్పక బైటికి రాగానే తలుపులు మూసి వెలుపలనుండి తాళం వేశాడు.

"రాణి మొగుడు లోపలుంటాడు కాసేపు. ఈలోగా వాడి బాస్‌ని అరెస్టు చేద్దాం రండి'' అంటూ మెట్లవేపు దారితీశాడు. మెట్లెక్కేటప్పుడు రాణి చెవిలో యేదో చెప్పాడు ఆనంద్. ముందామె ఒక్కతే వెళ్ళింది పైకి. మిగిలిన వాళ్ళంతా దూరంగా నిలుచున్నారు.

రాణి వెళ్ళి డేవిడ్ అపార్ట్‌మెంట్ తలుపు తట్టింది. డేవిడ్ వెలుపలకు వచ్చాడు. రాగానే అతనిపైకి పది మంది దూకారు. అతన్ని పట్టుకున్నారు.

ఆనంద్ వెళ్ళి, తలపైనున్న విగ్ లాగి పారేశాడు. మీసాలు పీకాడు.

"ఇతనే నన్ను పాసు తీసుకురమ్మంది'' అంది రాణి.

"నాకు తెలుసు. అతని ఇంటికీ నీ ఇంటికి మధ్య ట్రాన్సిమీటరు పెట్టాడు. దాని మైకు నీ బెడ్రూంలో వుంది. మనం మాట్లాడుకునేవన్నీ అతను వినగలుగుతూ వున్నాడు. అలాగే నీ రహస్యాలుకూడా తెలుసుకున్నాడు. నీ ఇల్లు సోదాచేసి నీ భర్త ఫోటోకూడా దొంగిలించింది అతనే.

ఇతను మన పొరుగుదేశపు ఏజంటు. మనకున్న ఆటమిక్ రియాక్టర్సును పేల్చి, స్మగ్‌లింగ్ ఆగకుండా వుండేందుకు అనువయినట్లు, బోట్లకు, రక్షకదళాల్ని నిర్మూలించి, నిర్వీర్యం చెయ్యడానికొచ్చాడు" అన్నాడు ఆనంద్.

"అంతదూరం ఆలోచించలేక పోయాను" అంది రాణి విస్మయంగా.

"ఇక నీ మూడో నకిలీ భర్త సంగతి చూద్దాంపద!" అన్నాడు ఆనంద్.

"మూడో భర్తా? నా కసలు పెళ్ళే కాలేదు" ఆశ్చర్యంగా చూసింది రాణి.

"ఆ సంగతి నాకు తెలుసు -- నీవు అసలు భర్త అని చెప్పుకునే ఫోటోకూడా నకిలీ భర్తదేనని!"

అందరూ నవ్వుకున్నారు.

రాణి ఫ్లాట్ తలుపు తెరిచారు. లోపల ఆమె భర్తగా నటించిన వ్యక్తి తన్ను తనే రివాల్వరుతో కాల్చుకుని, చచ్చి పడివున్నాడు.

—: అయిపోయింది :—